

KUMMA

NÄYTESIVUT

Ian Mark

HIRVIÖNMETSÄSTYKSEN OPAS ALOITTELIJOILLE

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Aloitetaanpa alusta

Hirviönmetsästys ei ole niin helppoa kuin luulisi.

Minä jos kuka tiedän sen.

Minun nimeni on Jack ja minä olen hirviön-
metsästäjä.

Joo joo, tiedän, mitä ajattelet. Eihän tuo ka-
kara voi olla hirviönmetsästäjä. Katsokaa nyt
sitä. Tuollainen ruipelo ei selviäisi edes
flunssasta saaticka verenhimoisista
olennoista, joita odottaa näkevän-
sä ennemmin kirjojen sivuilla kuin
oikeassa elämässä.

Saan kuulla tuota USEIN.

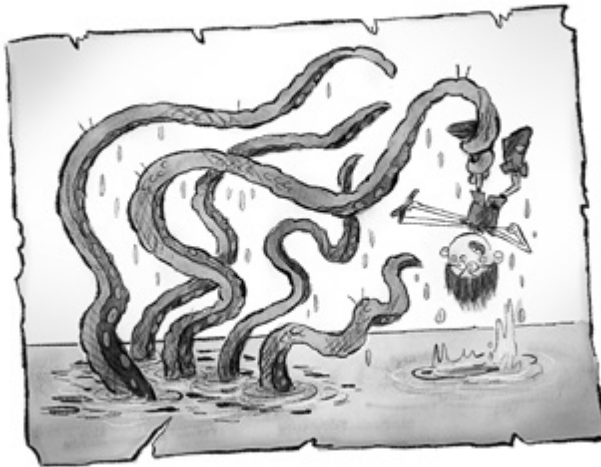
Olen pieni ikäisekseni.

Käytän silmälaseja.

Olen kömpelö.

Minua ei ole tehty tositoimiin.

Hiukseni ovat liian pitkät, ja ne valuvat aina silmille väärällä hetkellä.

Mutta se on totta. Voin todistaa sen.

Tässä on kuva minusta taistelemassa Krakenia vastaan. (Kraken on vasemmalla.) Tässä taas yritän hypnotisoida kolmipäistä mörköä homeiseen spagettiin sidotulla silmämunalla. (Usko pois, et halua tietää kaikkia karmeita yksityiskohtia.)

Näen siitä joskus vieläkin painajaisia.)

Ja tässä olen painimassa... öh, en ole ihan varma, minkä kanssa. Jonkinlainen epämääräinen möykky, jolla on liian monta suuta.*

Kaikilla hirviöillä ei ole nimeä. Se on yksi asia, jonka olen oppinut otettuani pestin vastaan.

Opin myös, ettei koskaan pidä sanoa "kiltti hauva" hornanhurtalle, kun se on pahalla tuulella.

Siksi juoksenkin lujaa tässä kuvassa.

Itse asiassa juoksin niin lujaa, etten ehtinyt koko kuvaan.

(Sori siitä.)

** Jos kiinnostaa tietää, niin minä hävisin. Ei ole helppoa pidellä möykkyä ilmassa niin kauan, että se myöntää tappionsa.*

Mutta nyt minä menen asioiden edelle. Ainahan sanotaan, että tarina täytyy aloittaa alusta. No, minä menin jo rikkomaan säännön, mutta se ei silti ole huono neuvo. Aloitetaanpa uudelleen.

Näin kaikki alkoi

En ole aina ollut hirviönmetsästäjä.

Aluksi olin vain vauva.* On mahdotonta metsästää hirviöitä likaisissa vaipoissa.

Se on liian sotkuista touhua.

Pian sen jälkeen menin kouluun. Siellä minun piti istua päivät pitkät aloillani ja opetella tunteita aakkosia. Siis A:ta ja muita kirjaimia, koska elämässä ei kuulemma pärjää pelkästään yhdellä kirjaimella.

Minut pakotettiin jopa tekemään **Jakolaskuja**. Jälkeenpäin sain tietää, että jakolaskut ovat kielletty kidutuskeino ainakin seitsemässä eri maassa.

* Kuten suurin osa ihmisistä syntyessään.

Minulla ei yksinkertaisesti ollut aikaa leikkiä piilosta maahisten kanssa.

Tuolloin en ollut vielä koskaan nähnyt hirviötä omin silmin – tai kenenkään muunkaan silmin, jos tarkkoja ollaan. Olin kuitenkin vakuuttunut, että hirviöitä on olemassa. Muut lapset nauroivat minulle, kun yritin selittää heille, että maailmassa on yhtä paljon hirviöitä kuin juustosämpylässä on juustoa. Mutta minä en piitannut heistä.

Minusta oli mukavaa istua välitunnilla yksikseni ja piirustella outoja eläimiä koulukirjan nurkkaan. Jotenkin vain tiesin, että minut oli tarkoitettu tekemään **Jotain Suurta**. Elämässä täytyi olla muutakin kuin pelkkä koulunkäynti, kotiläksyt ja oman huoneen siivoaminen!

Juttuhan on niin, että minä kärsin **Seikkailun Nälästä**.^{*} Ainoa ongelma oli, ettei mitään jännittävää koskaan tapahtunut minulle.

Siihen oli kaksi syytä.

Ensinnäkin oli isä.

** Kärsin myös hodarin nälästä, mutta eipäs nyt keskitytä ruokaan.*

Mitä isiin tulee, hän ei ollut hassumpi.

Ainakaan hän ei pakottanut minua seisomaan päälläni kolmea tuntia viikkorahani eteen tai vienyt minua hammaslääkəriin syntymäpäivänäni.

Isä ei vain ollut seikkailevaa tyyppiä.

Uskaliainta, mitä isä saattoi tehdä, oli pitää hassuja sukkia torstaisin. Hän ei antanut minun edes ottaa lemmikkietanaa, koska hänestä etanat olivat liian villejä ja voisivat purra minua. Isä oli huolissaan **JHÄN KÄIKKESTÄ.**

Se taas johtui toisesta syystä.

Äidistä.

Äiti paljasti minulle ensimmäisenä **To-
tuuden Hirviöistä.** Kun olin pieni*, äiti kertoi minulle jatkuvasti tarinoita oudoista, ihmeellisistä ja kammottavista olennoista, jotka piileskelivät ihmissilmän ulottumattomissa.

Etenkin hän kertoi lohikäärmeistä. Enemmän kuin mitään muuta halusin nähdä lohikäärmeitä.

Tai ainakin melkein.

* Siis pienempi kuin nyt.

Kaikkein ENITEN olisin halunnut nähdä äidin uudestaan, mutta se oli mahdotonta, koska hän oli kuollut. Tässä on suosikkikuvani perheestäni lomailmassa, kun olin vielä vauva. (Kuva otettiin torstaina, sen näkee isän sukista.)

Toisinaan kuvan katseleminen teki minut surulliseksi mutta myös iloiseksi, koska se auttoi minua muistamaan ajan, jolloin äiti vielä eli, vaikkei hän ollutkaan enää kanssamme.

Äidin kuoltua isä jätti työnsä* voidakseen pitää huolta minusta. Alan asiantuntijat – käytännössä lapset – kutsuvat hänenlaisiaan **Hlonpilaajiksi**.

* Mikä ikinä se olikaan.

Toisin sanoen isä pelkäsi jatkuvasti, että sa-
tuttaisin itseni... tai että jotain vielä pahempaa
tapahtuisi. Tajuan kyllä! Hän menetti äidin ei-
kä halunnut menettää myös minua.

Mutta kaikki se hyysääminen oli turhaut-
tavaa. Toisinaan olisin halunnut edes pienen
hetken **Hullutella**. Mutta on mahdotonta
hullutella, kun isä hössöttää vieressä: "Jack,
älä juokse liian kovaa, kompastut vielä ken-
gännauhoihisi" tai "Älä istu siihen, Jack, voit
saada peräpukamia."*

En kuitenkaan osannut arvata, että tylsä elä-
mäni tehden tylsiä asioita joka tylsän vuoden
tylsän päivän tylsä minuutti muuttuisi pian
paljon vähemmän tylsäksi.

** Peräpukamat ovat tosi keljuja juttuja, joita voi tulla peppuun. Ai-
kuiset kuvittelevat, että jos istut viisi sekuntia missä vain kosteassa ja
kylmässä, ne putkahtavat esiin nopeammin kuin rairuoho mullasta.*